

АНРИ: И на мен. Никога не съм се чувствувал тъй бодър. Огладнях страшно...

ДЪО БЕТЪН: Това е невероятно, мадам. Императорът съобщава, че е гладен.

МАРИЯ: Нима никога досега не се е случвало подобно нещо?

ДЪО БЕТЪН: ~~ДЪО БЕТЪН:~~ Няма да забравя как той два дни не си ли нищо в уста, когато затвориша портите на Тесалоника под носа ни. За войниците нямаше никаква храна. Напразно бароните го молеха да подкрепи силите си. "Дорде не се намери храна и за последния от сержантите ми, аз нямам право да сложа нищо в уста" - отговори той. И устоя на думата си...

АНРИ: Стига, Конс. Вашите хвалби са ми дошли до гуша. Гдето седнете и станете, говорите само за мене и моите подвизи. Ставате непоносим!

МАРИЯ: Защо, нека разправи още нещо за вас, сир.

ДЪО БЕТЪН: Щом като дори ромеите го наричат "втори Арес", можете да...

АНРИ: Вместо да ме хвалите, Конс, по-добре бихте сторили да ми пригответе тази вечер моето любимо питие - "Море".

ДЪО БЕТЪН: Чашата "Море" ще ви приготвя и ще я изпратя, монсеньор. За мен това е висока чест.

АНРИ: Странно е, че напоследък имам копнеж само по нашия гостби... Печена мечка, поляна с ецет, супа от Паун, сушени дъли от Орлеан, круши Сен Жан, абълки от Овернъи и особено лебед... Лебед от Валаенсиен.

ДЪО БЕТЪН: Ненапразно монсеньор е роден във Валаенсиен. Долината на лебедите... Ала кълна се в копието на свети Яков, че едва ли някога през живота си е срещал по-дивен лебед от нашата хубава хемска царкиня!

/Анри и Мария избухват в смях. Дъо Бетън се покланя и се оттегля./